

[Rosing.]

sådanne lokaler er rejst, indrettet til forskellige formål. Lokalemangel af denne art har jo i flere år hæmmet og begrænset indsatsen i ungdomsarbejdet, så arbejdet ikke kunne udfolde sig.

Et forhold vil jeg ved denne lejlighed beklage, nemlig at bestemmelsen i § 9, stk. 1, ikke er paralleliseret med bestemmelsen i § 2, punkt 2, som bl. a. siger: „Der må ikke i klubberne drives agitation for politiske eller religiøse retninger“, mens § 9, stk. 1, indeholder bestemmelsen om, at landsrådet kan yde tilskud på 75 pct. til dækning af børne- og ungdomsforeningers udgifter til lokaler og udendørsanlæg, der ejes af foreningen eller lejes hos andre. Selv om det sidste punktum i § 9, stk. 1, som siger, at et sådant tilskud skal ydes, hvis det lokale oplysningsudvalg anbefaler det, kan betragtes som en slags sikring for, at man fra offentlig side ikke yder noget tilskud til eventuelle politiske foreninger, ville det efter min mening have været en klar retningslinje, hvis der i denne bestemmelse stod, at tilskudsordningen ikke gælder for politiske foreninger. Hermed vil jeg på ingen måde undervurdere landsrådets egen bedømmelse af enhver sag vedrørende ydelse af tilskud til foreninger; men en klar bestemmelse kan virke overbevisende både på dem, der agter at søge en støtte, og på dem, der skal anbefale en ansøgning.

Partidannelsen er jo en kendsgerning i Grønland, så man må forudse, at der i den kommende tid kan dannes politiske ungdomsforeninger. Det må vi også være forberedt på ved udformningen af et sådant lovforslag.

Knud Hertling: Desværre har jeg på grund af sygdom ikke været i stand til at deltage i udvalgets gennemgang af de enkelte paragraffer i lovforslaget. Efter afgivelsen af betænkningen er jeg imidlertid blevet opmærksom på et par problemer, som jeg mener vi i udvalget bør se på mellem anden og tredje behandling.

De to problemer, jeg ønsker at rejse, knytter sig til lovforslagets § 9.

For det første tales der om, at landsrådet kan yde tilskud på 75 pct. til dækning af børne- og ungdomsforeningers udgifter til lokaler og udendørsanlæg. Såfremt landsrådet yder et sådant tilskud, refunderer staten landsrådet de 50 pct. af tilskuddet. Denne bestemmelse betyder formentlig efter formuleringen, at landsrådet enten kan nægte at give tilskud eller give et tilskud på 75 pct. Hvis landsrådet siger ja til at give dette tilskud, har staten pligt til at refundere 50 pct. af tilskuddet til landsrådet. Der er dog den mulighed, at landsrådet, f. eks. på grund af pengemangel, kan sige, at det kun kan yde 50 eller 60 pct. i tilskud; men da loven er formuleret sådan, at rådet kun kan yde tilskud på 75 pct., hvis det altså i det hele taget ønsker at give tilskud, løber man den risiko, at landsrådet må afslå ansøgningen om tilskud. Hvis formuleringen kan fortolkes på den måde, at landsrådet kan yde mindre tilskud end de 75 pct., kan stk. 2 i § 9 bevirke, at staten nægter at give refusion, idet forudsætningen for statens refusionspligt er, at landsrådet yder tilskud på 75 pct. Dette problem kan vi komme uden om ved at anføre i paragraffen, at landsrådet kan yde tilskud på indtil 75 pct., men det spørgsmål kan vi som sagt formentlig se på igen i udvalget.

Et andet problem er, om det af § 9 på tilstrækkelig klar måde fremgår, at der også kan ydes tilskud til anlæg af indendørs idrætsanlæg. Jeg mener, at man ved fortolkningen af udtrykket „lokaler“ i § 9, stk. 1, sammenholdt med § 12, stk. 2, kan nå frem til, at disse anlæg falder ind under bestemmelsen; men tvivl herom kan opstå, og jeg synes, at vi i udvalget skal forsøge at fjerne dette tvivlsspørgsmål.

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen): Må jeg allerførst takke, fordi man har foreslået at fremme dette lovforslag, der jo var henvist til det samme udvalg, som behandlede de grønlandske skolelovsforslag.